

въ Цариградъ. На вититѣ рогове на овнитѣ овчаритѣ туряха восъчни свѣщи, запалваха ги, и когато влизаха стадата въ Цариградъ, султанътъ виждаше трудолюбивия българинъ.

Българитѣ отъ планинскитѣ градове изработваха аби и гайтани, тъчеха шаеци за султанската войска. Български търговци търгуваха съ Цариградъ, Анадола, Смирна, Египетъ, Букурещъ и Виена. Създадоха се голѣми пазари, гдето се стичаха много търговци отъ чужбина да купуватъ плодоветѣ на българския трудъ и живата стока.

Засили се икономически българския търговецъ, задигна се съ пари и съ имотъ, започна да крепне и расте, стана силенъ и богатъ, въздигнаха се черкви и училища, подхранваше се вѣрата въ свободата.

Българинътъ измѣсти ленивия турчинъ отъ управлението въ селото и града. Срещу гръцкото духовенство се почна борба.

Идваше редъ за другата борба—борбата за освободението отъ турската робия. Голѣми бѣха турскитѣ данъци, тежеха насилията, жестокоститѣ. Отъ поробенитѣ българи искаха всичко, вземаха всичко. Отъ майчинитѣ скути насила изтръгваха малки българчета, за да ги откарать въ Цариградъ, съ нечовѣшки мъки дигаха младитѣ девойки и ги откарваха въ харемитѣ на паши и бегове.